

[Udenrigsministeren]

ville forlange krigsskadeserstatning fra det nu forenede Tyskland.

Jeg er ikke bekendt med, at andre allierede medunderskrivere på Londonoverenskomsten fra 1953 har taget spørgsmålet om den tyske krigsgæld op med det forenede Tyskland. Derfor finder regeringen, ligesom i øvrigt tidligere regeringer, at Danmark ikke skal gå enegang eller tage nogen initiativer i denne sag.

Pernille Frahm (SF):

Men i forlængelse af det brev, som den daværende udenrigsminister sendte i 1959, ligger der jo en forventning om, at sagen bliver taget op, og det har også været forbundsregeringens politik, at det var en del af Londonaftalens bestemmelser og først kunne komme til drøftelse, når den endelig fredsslutning forelå.

Hvis Danmark ikke selv vil fremsætte de krav, bliver der jo i hvert fald ingen penge udbetalt; det er, må man sige, i de store sammenhænge beskedne summer, vi taler om, da det efterhånden er en beskeden gruppe mennesker, der er tilbage.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg ved ikke, hvem der har forventninger, som fru Pernille Frahm siger det. Det vil i hvert fald efter regeringens opfattelse være helt urimeligt, hvis Danmark ene i denne kreds af lande skulle begynde at fremsætte særlige krav i den nuværende situation. Det har jeg svært ved at finde nogen begrundelser for at vi skulle gøre.

Pelle Voigt (SF):

Ministeren siger, at Danmark ikke skal gå enegang i denne sag. Agter ministeren så at drøfte det med sine kolleger fra andre lande, sådan at man finder frem til en fælles holdning til spørgsmålet, eller tager man simpelt hen ikke sagen op, men lader den dø en stille død? Det ville dog være rimeligt, hvis man vil følges med andre, at man så diskuterer med dem, hvor man skal gå hen, om man skal gå nogen steder overhovedet, hvad man skal foretage sig, eller om man ikke skal foretage sig noget.

Jeg synes, det kunne være godt, hvis vi her kunne få en bekræftelse fra ministeren på, at han godt vil drøfte spørgsmålet med sine kolleger og finde ud af, om man skal forfølge denne sag yderligere eller man ikke skal. Der er trods

alt ganske mange mennesker, som er interesse-rede i dette her, ikke alene i Danmark – det har ministeren helt ret i – men også i en række andre europæiske lande.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det, hr. Pelle Voigt opfordrer os til her, er jo i virkeligheden at tage et initiativ, da vi ved, at der ikke er andre, der påtænker at gøre det. Der vil jeg igen sige: Hvorfor i alverden skulle Danmark tage sådan et initiativ og stille sig i spidsen for sådan noget, som efter alt at dømme ikke vil føre til noget? Hvorfor skulle vi have en særlig adkomst til det eller en særlig begrundelse for det? Det har vi ikke, og derfor agter regeringen ikke at tage noget initiativ, og så vidt jeg er orienteret, er det en holdning, som møder bred tilslutning i Folketingets partier, som jeg jo tidligere har haft lejlighed til at drøfte denne sag med.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 151**6) Til trafikministeren af:****Erik B. Smith (S):**

»Hvad agter ministeren at foretage for at sikre, at de gentagne ulykker med den nye DSB-færgе »Tycho Brahe«, der netop er indsat i sejlads mellem Helsingør og Helsingborg, standses, og for at sikre en regelmæssig og risikofri færgetrafik?«

Skriftlig begrundelse

DSB's ledelse har igennem det sidste år demonstreret en enestående udygtighed, når det drejer sig om at sikre en regelmæssig færgetrafik mellem Århus og Kalundborg med færgerne »Ask« og »Urd«.

Daglig har der været humoristiske meldinger i nyhedsmedierne om nye uheld på »Ask« og »Urd«, uden at dette har resulteret i, at DSB håndfast og konsekvent har rettet op på de fejl og mangler, der var ved de pågældende færger. Tværtimod forplantede uregelmæssighederne på netop den færgerute sig til andre færgeruter, fordi DSB i højsæsonen indsatte færger bl.a. fra Helsingør–Helsingborg-ruten til aflastning.